

Innledning

Da jeg var femten år, ble jeg kristen. Det var høsten etter at jeg *ikke* hadde blitt konfirmert. Året var 1972 – og jeg husker at jeg lot være å bli med på TenåringsTreffet i Bergen den sommeren fordi det herjet en uro og søken i meg som jeg ante kunne bringe meg inn i et land som var ukjent. Jeg mener, Jesus var fascinerende, men kristenkulturen var fremmed og ganske fryktinngytende.

Noen år tidligere hadde jeg vært med i en barnegruppe med fokus på misjon og håndarbeidsaktiviteter. Gutta i kjelleren drev med sløydaktiviteter. Jeg husker jeg misunte dem der jeg var henvist til stua sammen med jentene – og et broderi. Jeg slutta likevel ikke. Til det var gjærbaksten for god og misjonshistoriene som ble lest høyt for oss, altfor spennende.

Det var mye som tiltrakk meg. Kontrasten mellom det hjemmet som åpnet dørene for barna i gata og mitt eget, gode og trygge barndoms-hjem, var tydelig. Ideen om at hjemmet jeg vokste opp i manglet det vesentligste, var en skremmende tanke for meg. For slik oppfattet jeg

holdningen til mor i huset der barnegruppa holdt hus: Det livet de hadde før de «ble frelst» var helt verdiløst i forhold til slik de hadde det nå.

Jeg vet selvfølgelig at det ikke var ment sånn, men sporene det satte i meg fikk konsekvenser. Jeg var ikke særlig gammel da jeg gikk aktivt inn for å avvise alle tanker om Gud. Det var enklere, selv i min lille verden, om han ikke fantes ...

Det gikk ikke lang tid før jeg måtte erkjenne min åndelige lengsel. Forvirringen var stor. Såpass at da en onkel mente det ville bli vanskelig med tre konfirmasjoner i familien samme vår – vi var tre jevngamle søskenbarn – var jeg rask til å melde at jeg kunne vente. Det var en slags logikk i det: Jeg var novemberbarn og yngst. Ingen visste at jeg på en måte hadde kjøpt meg tid til å finne ut hva jeg egentlig stod for. For «å stå for noe» har alltid vært viktig for meg. Skulle jeg konfirmeres, måtte jeg mene noe med det.

For å gjøre en lang historie kort: Femten år gammel ble jeg bergtatt av Jesus og tok sjansen på å erklære åpent at jeg ville leve sammen med ham. Sittende på ei steintrapp bak kinoen i Drammen, ventende på kveldsbussen hjem en kald novemberkveld, bekjente jeg for første gang for ei venninne at «jeg tror jeg har blitt kristen». Våren etter var jeg motivert konfirmant, sugen på å lære mer om han som siden har stått for meg som «mesteren med træler i hendene».

Siden den gang har Jesus vært en del av hverdagslivet mitt. Gud har jeg kjent som en god far som har gjort – og gjør – alt for at vi skal ha et best mulig liv. Kristentroen har for meg aldri vært en teori som jeg skulle akseptere som sann. Det har hele tida handlet om relasjonen til en høyst levende – om enn usynlig – venn, redningsmann og far.

Gjennom alle disse årene har jeg levd i denne relasjonen og med Bibelen som en veileder for både å kjenne Gud stadig bedre, og for å leve mitt eget liv under hans blikk og himmel. Det har betydd glede og smerte, oppturer og nedturer, nederlag og seire. Men aldri uten visshet om at han er der. Jeg er aldri alene. Jeg opplever meg sett av Gud. For meg er det trygt. Jeg vet at det ikke nødvendigvis oppleves sånn for alle. Noen føler seg overvåket av en høyere makt de ikke kjenner. Noen er engstelige for at de skal tas på fersken i å gjøre noe de ikke burde. For dem er Gud en stor, advarende pekefinger. Slik jeg kjenner ham, er det trygt at han er der – og følger med. Som en årvåken, beskyttende og god far. Derfor har jeg kalt denne boka *Sett*. I mitt gudsforhold er det i denne fasen av livet en bærende erfaring. Og den vil jeg gjerne dele.

Livet med Gud har også gitt meg gode muligheter. En av dem var at jeg gjennom nesten to tiår var andaktsholder i NRK P1. Mange av andaktene i denne boka ble til i den tida og er tatt med her i redigert utgave. Noe av tankestoffet har også vært delt i den bloggen jeg har hatt de siste årene. Ni av stykkene er hentet fra mine to tidligere bøker

av noenlunde samme type: *Multesteder* og *Alle steder*. Siden ingen av dem er å få tak i lenger, men stadig etterspørres, har jeg valgt å ta med det jeg selv opplever som små gudgitte perler fra de to bøkene. Noe av det som står i denne boka har kanskje også vært delt i en preken et eller annet sted ...

Jeg har bygd meg en brønn gjennom årene. En brønn av bibelske sannheter som jeg henter fra innimellom, for eget liv eller for å dele med andre. Det er denne brønnen jeg har øst av også denne gangen. I håp om at noen gjennom det kan lære Gud bedre å kjenne, få mot til å ta dagen slik den er eller kjenne at det valget de selv har tatt om å leve sammen med Jesus, var verdt det. På den annen side: Hvis du som leser dette, ikke helt vet hvilken merkelapp som passer på deg, er det helt greit. Jeg vet at merkelappen «kristen» kan kjennes belastende. Det holder om du tenker at det er fint om du kan få ta Jesus med på din vandring herfra. Jeg skulle ønske du ville våge å ta sjansen – midt i din tvil – på å søke trøst i at han faktisk aksepterer deg som du er og der du er, at han kan tilgi og gi deg en ny start eller hva du enn måtte trenge. Velkommen til et liv der det å være sett av Gud er det tryggeste som finnes.

Boka inneholder et kort stykke for hver uke gjennom året. Du kan selv velge om du vil følge denne rytmen. Ved starten av uka, kanskje? Selv tenker jeg at det er fint å bruke litt tid med Bibelen hver dag. Mange har god rytme for den slags. De følger en bibelleseplan eller en god

vane gjennom mange år der de får med seg daglige drypp fra Guds ord. Ikke alle får til det. Kanskje det kan være et skritt på veien å starte uka med en andakt fra denne boka, for så å ta med seg hovedtanken eller bibelverset inn i uka? Eller kanskje uka kan avsluttes med en andakt hver søndag kveld? Gjerne som et supplement til den ukentlige bibellesinga. Passer ikke noe av dette, kan man selvsagt bruke boka som man vil. En andakt når det passer – der det passer. Alene eller sammen med andre. I godstolen med tekoppen – eller som høytlesning når du skal dele en andakt eller noen godord. Kan jeg hjelpe deg med den slags, blir jeg glad.

Til hvert stykke er det knyttet et enkelt vers eller avsnitt fra Bibelen. Noen ganger er litt av det sitert i kursiv i teksten. Andre ganger ikke. Du må gjerne slå teksten opp, enten ved å gå inn på bibel.no eller ved å finne fram i den Bibelen du måtte ha hjemme hos deg. Alle tekstene her er hentet fra den nyeste utgaven – Bibelselskapets oversettelse fra 2011. Fordi ulike oversettelser på norsk har litt nyansert språk, kan det derfor hende at den utgaven du har, gjengir teksten litt annerledes. Det kan være berikende, det også. Lykke til – uansett utgangspunkt og bruksområde – med din vandring i denne bokas landskap.

Oslo, mai 2016,
Tonje

Stolt av meg?

«Dette er min sønn ... han er jeg stolt av!»

Omtrent sånn lyder det i mine ører, selv om Matteus skrev det litt annerledes:

«Dette er min sønn, den elskede, i ham har jeg min glede.»

Sånn er Guds hjerte og holdning i møte med hvert eneste menneske, tror jeg ...

Jesus skal innvies til den siste lange etappen av sin tid på jorden.

Han er voksen nå.

Barndommen hans var dramatisk, ungdomstida kan vi bare gjette hvordan så ut,

men nå tilspisser det seg. Jesus vet hva som ligger foran.

Han skal knytte til seg en disippelflokk som skal ta stafettpinne videre.

Han kommer til å imponere mange – og provosere enda flere.

Mange kommer til å fryde seg over under som skjer gjennom hans hender – og han skal lide. Og dø!

Guds redningsplan for verden hviler på Jesu skuldre.
Menneskehetens framtid står og faller med det oppdraget han nå går inn i.

Johannes ser perspektivet og skulle ønske at rollene var snudd:
Hadde det ikke vært riktigere om du, Jesus, dømte meg – og ikke omvendt?

Nei, sier Jesus ... Du skal dømme meg.

Så skjer det.

Jesus blir døpt av Johannes i Jordan-elva. Vannet sildrer nedover kroppen hans.

Han vender ansiktet oppover.

Det er da røsten fra himmelen lyder:

«Dette er min sønn, den elskede, i ham har jeg min glede.»

Gud heier på sønnen fra sin himmel!

Faderen anerkjenner Jesus og roper ut sin stolthet, sin kjærlighet og sitt bankende farshjerte.

Hvorfor?

Fordi det er sant. Faderen elsker Sønnen.

Og fordi det er akkurat de ordene Sønnen trenger der og da.

Han som er Gud *og menneske* trenger å kjenne på dypet at det er *en* som støtter ham i det han nå skal gjennom, *en* som heier på ham, som vil ham vel, som er *for* ham.

Fordi dette blir tøft.

Jesus skal kjempe verdens viktigste kamp mot den ødelagte verdens krefter. Han skal dø – og kjempe seg til seier over døden.

«Dette er min sønn, den elskede, i ham har jeg min glede.»

Det har slått meg at det er mye annet Gud kunne proklamert i akkurat denne situasjonen.

Han kunne ropt ut til Jesus om alle forventningene han hadde til ham:

«Skuff meg ikke, min sønn ...» kunne det lydt. Eller han kunne ropt *om* Jesus til folket omkring:

«Han der kommer til å gjøre svære under ... Følg med!»

Men Gud kommer ikke drassende med forventninger, planer eller formaninger.

Han kommer med den kjærlighetserklæringen som Sønnen trenger som basis for alt det som nå følger. Sånn er Gud.

Han har planer for vårt liv også. Ikke så avgjørende planer som han hadde for Jesus, selvfølgelig. Ingen av oss kan endre historien til de grader. Men han vet om en god vei for oss å gå på, en vei som kan føre til forandring. Han drømmer. Først og fremst om at vi skal ta imot hans nåde og leve våre liv sammen med ham.

Dernest om at vi skal spille på lag med ham.

Uansett: Gud starter alltid – som med Jesus – der vi trenger det mest:

Du er min sønn ... eller datter – og deg er jeg stolt av. Jeg tror han sier det sånn. Det betyr ikke at alt vi gjør er rett, eller at Gud ikke bryr seg om at vi tidvis lever på tvers av hans vilje. Det betyr at da Gud formet oss, kalte han oss sine barn og mest av alt ønsket å rope ut så høyt han kunne: Du er mitt barn, den elskede, som jeg er så inderlig glad i ...

Evangeliet etter Matteus 3,17

I Guds hånd

Jeg har gjort det til en vane å stoppe opp med jevne mellomrom. Setter begge føttene i bakken og konsoliderer. Ser bakover og spør meg selv hva jeg har fått ut av månedene som gikk. Ser framover og undrer: Hvor går veien videre? Hva vil den nære framtida bringe, tro?

Jeg har lært meg å se oppover i samme slengen. Opp mot ham som møter oss med gode ord. Akkurat nå går tankene til en erklæring han kommer med om sitt forhold til oss:

«Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og grepet din hånd.»

Flere andre steder i Bibelen kan jeg lese noe lignende. Løfter om at Gud holder oss i sin hånd.

Jeg velger å tro at dette gjelder meg – og prøver å se det for meg: Meg selv som et lite barn – eller som en miniatyrvoksen, for det er vel det jeg faktisk er – sittende midt i den store handa til Gud – mens han lar blikket hvile trøstefullt på meg.

I handa til Gud er et godt sted å være – med alt det som utgjør livet mitt.

Med jevne mellomrom møter jeg mennesker som er tydelige på at de holder hus i Guds hånd, med alle sine gleder og bekymringer, spørsmål og manglende svar, sorg og smerte. Det er et valg de har gjort, ikke en følelse. Felles for dem alle er at de sier et eller annet i denne leia: «Hadde jeg ikke trodd på Gud, vet jeg ikke hvordan jeg skulle klart meg ...»

Det er ikke bare de som kjenner livet som en slitsom vandring i tung snø, som sier det sånn. Mennesker som seiler i medvind, skjønner også ofte at det skal en sterk rygg til å bære gode dager. De uttrykker glede over at de befinner seg midt i Guds omsorg med den sårbare suksessen de har for tida. Det gir en annerledes trygghet – og det trenger de.

På den andre sida har jeg møtt mennesker som strever med livet uten å ville involvere Gud i sine sårede erfaringer eller sin risikofylte framtid. Fra mitt ståsted går de glipp av en mulighet til hjelp som jeg skulle ønske jeg var bedre til å formidle for dem.

Jo da, jeg kan jo skjønne at det er skummelt å trekke Gud inn i livet, dersom den måten å håndtere livets utfordringer på, kjennes helt uvant.

Men handler det ikke egentlig om å slutte å henge i løse lufta og heller lande i den store trygge handa til Gud?

Kan det være så farlig, da?

Hvis handa viser seg å tilhøre en av de onde kjempene vi finner i eventyrene, er det neppe en trygg neve å lande i. Men dersom handa tilhører Han som også sier «*jeg har kalt deg i rettferd*», altså lagt alt til rette for det beste for deg, da er den forflytningen trygg, selv om den er fremmed.

Jeg, Herren, har grepet din hånd ...

Og holder deg godt i min.

Der er det trygt å være.

Jesaja 42,6